

ЦАРСКИЯТЪ СИНЪ ЯСМИНЪ

Приказка

Имало единъ царъ. Той ималъ синъ, когото казвали Ясминъ. Царскиятъ синъ живѣлъ въ единъ усамотенъ дворецъ и ималъ за учители само чужденци. Своята земя той не познавалъ и тжжалъ само за чужбина. Веднажъ царътъ позволилъ на сина си, да посети всичкитѣ земи и, която му се най-много хареса, тамъ да си търси щастieto.

Ясминъ се раздѣлилъ съ баща си и отпътувалъ веселъ за чужбина. Привечеръ пристигналъ въ една гора. Намѣрилъ си мѣсто подъ клонеститѣ джбове и поискалъ тамъ да преспи. Помислилъ си :

— Ахъ, да бихъ ималъ крила и да мога да литна презъ балкани и долини!

Изведнажъ предъ него застаналъ единъ старецъ :

— Нека да бжде, както ти желаетъ. Седни въ тази лодчица и тя ще полети съ тебе. Когато ще поискашъ да се спуснешъ на земята, кажи: „Плавай, лодчице, понизко, да сме до земята по-близо! — Въ лодчицата ще имашъ всичко каквото пожелаешъ.

Царскиятъ синъ поблагодарилъ и веднага влѣзълъ въ лодката. Тя се повдигнала въ висинитѣ и полетѣла по широкия свѣтъ.

Когато сутринята се събудилъ, Ясминъ билъ вече въ непознатъ край. Подъ себе си видѣлъ палмови гори, после балкани съ вѣченъ снѣгъ покрити, широко море и пустини. Много краища изходилъ, обръщалъ лодчицата въ всички посоки, но все още не харесвалъ нищо, не му се искало да се спусне долу. Най-сетне заплувалъ надъ земя, която му се сторила най-красива отъ всички. Тукъ видѣлъ високи балкани и плодородни полета. Съзрѣлъ шумни градове и чисти селца край зелени дървета. По полетата работѣли хора. Тѣ пѣли и пѣснитѣ имъ допитали чакъ до него:

Помислилъ си Ясминъ :

„Тази земя е най-красива, тукъ ми се най-много харесва“, и казалъ :